

Johann Huswedel

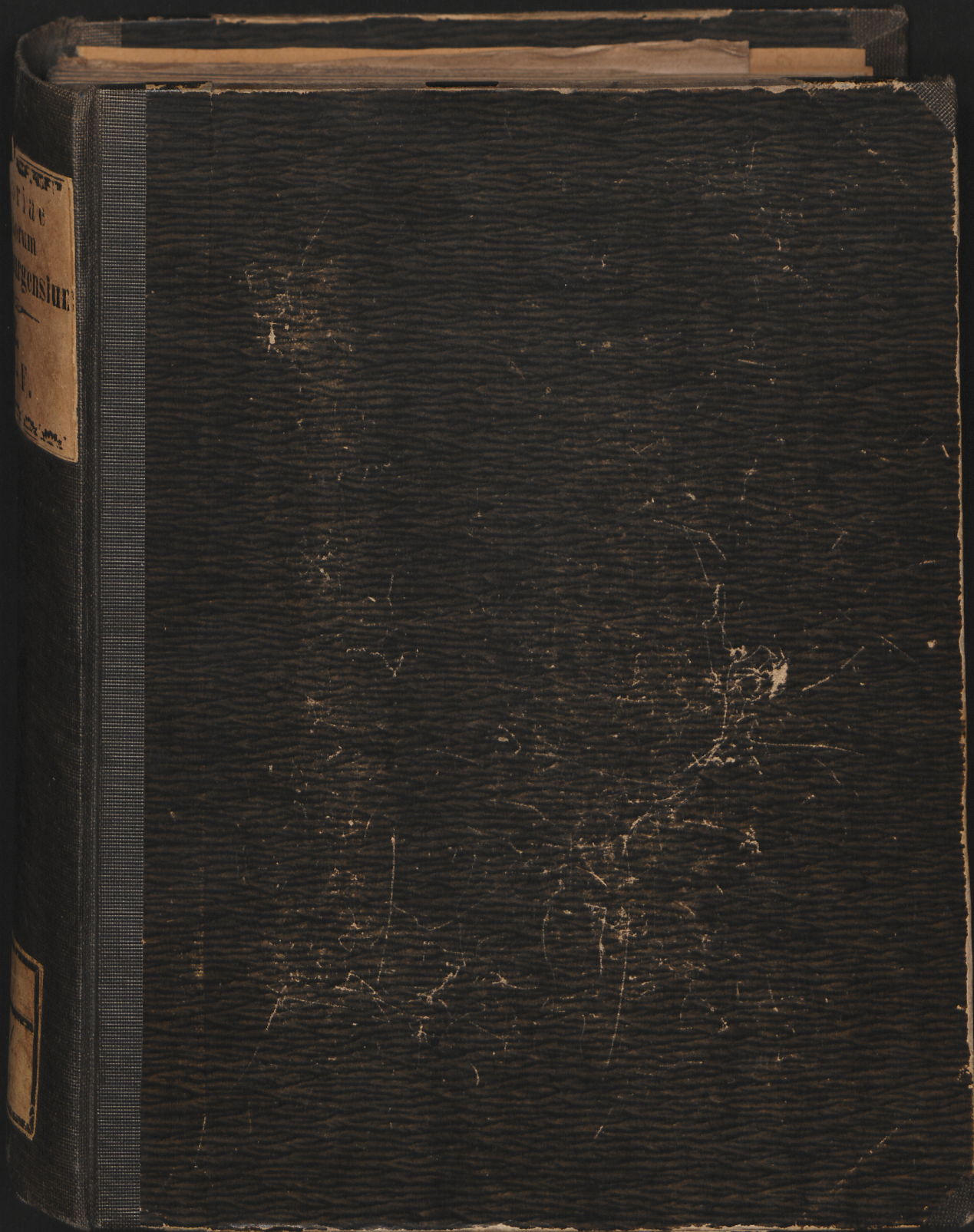
**Rector Academiae Rostochiensis Johannes Huswedelius Graec. liter. Prof. Ad
exequias ... Dn. D. Ernesto Cothmanno ... Hodie celebrandas & frequentandas,
Omnes Academiae Cives Officiose & peramanter invitat**

Rostochi[ij]: Pedanus, 1624

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746960697>

Druck Freier Zugang

Vol. 241. (2.) <SON>

RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

JOHANNES HUSWEDELIUS

Græc. liter. Prof.

Ad exequias

Magnifico, Amplissimo, & Consultissimo,

D. N. D. ERNESTO
COTHMANNO,

Consiliario & Cancellario Gustroviensi Mega-
politano, Jaris Professorei primario, Academiæ
Syndico,

Hodiè celebrandas & frequentandas,

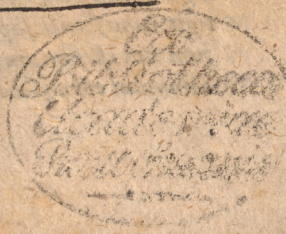
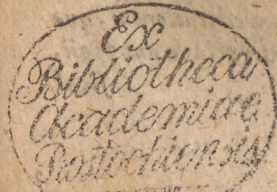
OMNES ACADEMIÆ CIVES OFFICIOSE
& peramanter invitat.

ROSTOCHI

Excudebat Joachimus Pedanus, Acad. Typog.

ANNO M. DC. XXIV.

N tristi atq; acerbo discessu Viri Magnifici, Ampliss.
 & Consultissimi, Dn. ERNESTI COTHMANNI,
 Iuricons. Syndici, Antecessoris Academici & Cancellarij
 Megapolitani, si ipsa Academia vocem edere vel
 calamo adfectum suum testari possit, atq; ita civis
 suos ad officium vocare: absq; dubio; sibi duas res a-
 gendas esse videret, merita nimirum hujus viri expo-
 nenda, & magnitudinem sui doloris exprimendam.
 Cum vero neutrum ipsa possit, mihi vero ex omnibus
 quam minimum idoneo be partes in fine magistratus
 laboranti inposita; optimum factu viderur, nisi fallor, si Timanthem pictorem
 imiter & partim velo tegam, quod exprimere nequea, partim compendio utar &
 gigantis metiar pollicem, qui ipsum totum & in angusta tabula non possum expo-
 nere. In quo praeter ceteras causas, mea confirmat, eorum conscientia, qui merita
 hujus viri & laudes ijs debitas ex ijs quae ipsi sciunt magis quam quae a me scribun-
 tur ponderare & aestimare possunt. Igitur patriam, genus, parentes ne primis qui-
 dem lineis indicarem, nisi ad merita ejus pertineret, majorem illis attulisse laudem
 quam ab illis accepisse. Natus est enim Lemgovia in Westphalia, quae quidem pra-
 stantissimos Viros tulit, quam plurimos, neminem tamen, quod citra cujusquam
 injuriam dictum sit, cui noster heros sit secundus, quiq; plus ei nominis conciliave-
 rit. Ex ea quidem familia natus est, quae cum per vetusta sit, celebris, patritia &
 consularis, nulla tamen re adhuc celebrior, quam quod nostrum istud sidus produ-
 xerit, cujus radijs illustrata alibi quoq; notitiam sui propagaret. Tum ijs parenti-
 bus, quibus cum nonnihil debeat, itidem plura videtur reddidisse. Patrem enim
 habuit DIDERICUM COTHMANNUM Cons. Reip. Lemgoviens. virum
 spectatae Virtutis & integritatis, cujus fides, industria, & opera isti Reip. insigniter
 navata, plurimum profuit, eaq; causa ab omnibus bonis unice dilectum. Matrem
 vero ex antiqua GROTHENIORUM prosapia oriundam CATHARINAM,
 DIDERICI GROTEN ejusdem Reip. Consulis vigilantissimi filiam, ALE-
 XANDRI in eadem Rep. Cons. spectatissimi & purioris doctrinae Christianae, qua
 per Dei Gratiam hodieq; fruitor, & ut fructu ejus perpetuo gaudear, Deum pre-
 camur, Instauratoris pia memoria dignissimi, neprem. Erat igitur bonus & laude
 dignus noster ille heros Νικότο Φύλαξ ἐξ ἀπαθῶν, ut Plato aitumatur: quod ei con-
 tigit anno seculi superioris quinquagesimo septimo, die sexto Decembris. Praeter or-
 rum honestissimum, debuit ijsdem parentibus hoc ortu dignam educationem, quae
 communi eorum diligentia sollicitè procurata est: donec mater octavo anno post,

seculi

seculi sexagesimo quinto, die decimoquarto Novembrii pia morte ex hac vita dis-
 cecit, ac marito curam filij, tanquam preciosissimi depositi, integram reliquit.
 Hunc iste veris initijs Christianae religionis recte ac penitus imbutum à se in Scho-
 lam Dusseldorpiam dimisit, ubi linguarum & artium fundamentis bene jactis
 ad majorem crescentis ingenij ac judicij cultum à patre Helnstadium, Marpurgum
 & alias Germaniae Academijs, in quibus Jurisprudentiae studia florebant, ablega-
 tus fuit, quae & natura arcano instinctu & summa patris voluntate in dolem filij
 probante sub clarissimis praecceptoribus Nicolao Vigelio, Valentino Forstero,
 Regnero Sixtino & alijs exquisita diligentia ac indefesso labore sic tractavit, ut
 brevi tempore & ipsa fundamenta solide poneret, ac non penitendis progressibus
 visendam structuram in ijs excitaret, eamq; patri plus satis adprobaret. Jam Dei
 providentia huic Academia civem, Syndicum, Professore, Provincia Megapo-
 litana Consiliarium & Cancellarium adornabat, cum patris jussu, in cujus voce
 Dei vocem & fatum agnatum venerabatur, huc versus iter cepit, & auspicio pe-
 de feliciter ad nos venit. Ac primo statim adventu dotes ingenij, doctrinae, ca-
 piam docendo alijs explicat. Vino vendibili, ajunt, non opus est suspensa hedera,
 quod proba merx emtorem facile alliciat: ita noster iste heros mature ostendit,
 quid ara lupinis distaret in docendo, cujus & methodum rectam insisteret ac legi-
 timum de jure disputandi usum ostenderet, magnumq; ex praecipuis ingenijs, qui-
 bus ille se ducem praeberet ac facem praeferreret, numerum sibi conciliaret. Agnoscunt
 illud hodie plurimi & clarissimi viri qui passim in Academijs, principum aulis,
 ac civitatibus Remp. feliciter administrant, ac literis subinde missis gratiam sibi
 ejus beneficii memoriam constanter durare libenter fatentur ac testantur. Neq;
 cum in hoc Virtutis tam illustri atrio versaretur Honoris templum ei oclusum
 esse potuit: quem ei supremum ob eximiam utriusq; Juris peritiam illustribus do-
 cumentis cognitam contulit Vir Ampliss. & Consultiss. HENRICUS CAMERA-
 RILLIS Juris apud nos eo tempore Professor clarissimus, idq; aetatis anno septimo & vi-
 cesimo, qui erat seculi octogesimus quartus. Hoc honore illustris Witebergam abiit ac
 frugem ingenij famamq; nominis jam tum clarescentem ibi quoq; sparsit, sed occul-
 to fatorum nutu huc reversus, cum priorem telam exercitorum, rogatu multorum
 Juris etiam Candidatorum redorsus esset ac feliciter inchoatam pertexeret, biennio
 post acceptos honores eruditionis juridicae, Deus arbiter fatorum voluit cum ho-
 nore splendoris matrimonij ornare, & huic Academiae nostrae etiam isto vinculo at-
 tractum & adstrictum servare. Et sane dignus erat jam tum, cui sua Virtus &
 existimatio primariam virginem conciliaret. Erat eo tempore Dn. D. FRID E-
 RICUS HEINIUS Juriscons. & antea Professor, tunc vero hujus urbis ac
 Reip. Consul ampliss. ac Syndicus integerrimus laudatissimusq; is cum optime ju-
 dicaret

...icaret de nostri herois ingenio, ac majora etiam honorum incrementa & clariores
accessiones auguraretur, suam ei filiam lectissimam & pudicissimam Virginem
ELISABETHAM legitime desponsam in matrimonium collocavit, nunc vi-
duam acerbo discessu amantissimi conjugis tristissimam: qua cum ita vixit, ut in
gratiam cum offensa redire nunquam necesse habuerit, & quing; ex amabili con-
jugio liberos matrimonij fructus sistulerit. Quorum primus Anno Christi 1588. die
13. Octobr. natus & eadem hora post acceptum baptismum denatus est. Alter bien-
nio post editus die 10. Martij & avi paterni nomen in sacro fonte adeptus usq; ad an-
num 5. hujus seculi, diem 7. Junij superstes fuit, adolescens pietatis & indolis eximia,
sed adolescentiā vix ingressus instar flosculi acerbo & prematuro obitu sublatus fuit.
Tertio filiam quoq; sibi natā & visus est, Anno 1593. die 7. Decemb. adhuc Dei gratia
superstitem & in felici matrimonio Clariss. Consultissimiq; Viri **DR. LAURENTII**
STEPHANI 7. Cei & Professoris eximij, collega & amici nostri honorandi, cui Anno
decimo hujus seculi collocata fuit, florentem; nunc vero ex desideratissimi & aeterna
pietate colendi parentis obitu in acerbissimo luctu constitutā: ex qua duos nepotes
(quorū alter **ERNESTUS** puer suavissima indolis & optima spei adhuc superstes)
& sex nepes (quarum tres **MARGARETA ELISABETHA**, **ELISA-
BETHA**, & **ANNA** per Dei gratiam adhuc in viris avum gravissimis curis
oneratum infantili dulcedine sapissime refecerunt, nunc ejusdem praesentiam desi-
deratam curiosē nec sine lacrumis requirunt. Quarto loco natus est **FRIDE-
RICUS** materni Nomen avi referens, animi & ingenij dotibus & avos & pa-
rentem, adhuc superstes, qui postquam in diversis, ijsq; celeberrimis Germania Aca-
demijs ad nominis paterni longe lateq; cognitū gloriam magnis passibus feliciter
contendit, in patriam vocatu patris reversus, magno eoz; efficacissimo solatio, no-
ante abitum, ita sui reditus hoc triennio adspersit, tacitq; letitia perfusum ac de-
libutum reddidit. Quinto natus est filius Anno hujus seculi primo, die 29. Augusti,
sed in partu difficili statim exinctus. Alter iste fuit honoris gradus; in quo vir
sapientissimus experiri coactus est, mixtam conjugij & absynthia conditam ac tem-
peratam felicitatem, qua tamen sic usus est, ut non majorem ex ereptis liberis ma-
jorem caperet, quam ob superstites gaudio frueretur. Excepit istum anno proximo
37. gradus tertius longē amplissimus ac splendidissimus, in quo praestitit, qua & no-
minis immortalitatem & posteritatis gratitudinem ei pepererunt. Cum enim Illu-
strissimus ac Celsiss. laudatissima memoria princeps **HULDERICUS** dux Me-
gapolensis crescentes ejus virtutes, in considerandis ac judicandis rebus devotissime
& prudentiam, integritatem verō, dexteritatem ac felicitatem in agendis animad-
vertisset, primo consilij eum adhibuit, tum iudicio provinciali, demiq; Consistorio
Ecclesiastico assessorem delegit. Quo in honore cum sibi gravem adversariam con-
stitutam

nitam & paratam esse videret, incredibilem & ipsius principis & provinciae & Academiae & hujus urbis expectationem, una hac re eum facile vincebat, quod statueret, quarum laudum gloriam adamaret, quibus artibus ea laudes comparantur, in ijs esse elaborandum; id ita fecit, ut omnium expectationi non solum responderet, sed eandem saperet, apud ipsum principem imprimis, qui & merita suo precio aestimare poterat & aestimata compensare. Hujus auctoritatem & exemplum secutus Illustrissimus ejus frater ac successor Dux CAROLUS qui à praedecessore colatam ei dignitatē non solum confirmavit sed & Reverendissimo ac Celsissimo Principi ac Domino, Dn. JOANNI ALBERTO ut in consiliariorum suorum collegium adoptaret, autor suusque, exstitit, cujus gratiam & elementiam sua fide, industria ac prudentia tantam acquisivit, ut sua Celsitudo, cum Ducis CAROLI obitu anno 1610, clavum suae provinciae capesseret, sublimi Cancellariatus munere sive ornandum sive onerandum conferret. Idq; haecenus ita sustinuit noster heros, ea vigilantia procuravit, industria administravit ac dignitate gessit, ut prius, quam ipsum vita destitueret, princeps dimissurus non esset. Singularem ejus in eligendo Consiliario & Cancellario prudentiam, in aestimandis meritis iudicium, in retinendo constantiam jure meritoque praedicat, qui hunc Agmemtionem huic Nestora gratulati sunt & clementiam ejus, gratiam ac benignitate laude immortalis dignam in isto declarata cognoverunt. Vel in extremo hoc vitae actu, cum alijs modis laudatissimus princeps affectum suum testari non posset, iussit subinde medicamenta varia & preciosa agro decumbenti ex instructissima sua pharmacotheca subministrari, quorum usus, si principis favori responderet, suamq; efficaciam exercere potuisset, hac qualicung; opera nostra nunc opus non fuisset. Cum vero se non nihil, imo longe maximam suae virtutis ac felicitatis partem alma nostra Academia debere non solum agnosceret grato animo, sed & libenter & frequenter & splendide merita ejus in se praedicaret, facile passus est se Anno 1595. in ordinem professorum vocari & cooptari licet negotijs & multis & gravibus qua privatim, qua publice jam satis superq; districtus esset. Vicit tamen amor & studium bene merendi de bene merita, & quod honorifice offerebatur, eo suscepit animo, quo solent, qui de occasione gratitudinis & officiosae benevolentiae declarandae oblata, sibi gratulantur, eaq; sic usus est docendo, disputando, consulendo, patrocinando, ut apud plurimos, imo infinitos gratiam his officijs invenerit immortalem, apud nonnullos vero etiam calumniae, odij, invidiae messem collegerit longe maximam. Idem amor & studium bene merendi de hac provincia ejusq; commodis prospiciendi, fecit ut amplas & opimas condiciones & occasiones hinc ad magnos Romani Imperij Electores, Principes, Academias & urbes abeundi oblatae sponte dimiserit ac repudiavit. Id quod sciunt non pauci quibus hoc noster pie defunctus

peruit, vel publica & cōmunis fama nuntiavit. Hoc ergo theatrum illud fuit, hoc stadium, iste campus, in quo virtutum suarum exercitia sine intermissione obivit, hic eas non solum oculis Gratiarum exposuit, sed & Livoris, hic vuculas amulorum recti conscientia excepit, hic nomen suum non parietibus domorum, sed ipsius Academiae, provincia, totius Germania & extra eam, quo praeclara ingenij monumenta literis publice editis consignata perveniunt, adscripsit, adfixit, insculpsit. Atq; ita pollicem unum hujus herois in manu dextera, publicis negotijs dedicata exiguis lineis mensus descripsi, quantum vero totius ex hoc membro magnitudinem colligemus? sed & privata vita mentionem breviusculam faciamus: cum prolixam nec tabella capiat angustia, & alijs uterq; locus integer haud dubie referretur. Timorem Domini esse initium sapientiae, docent nos sacra litera: Pietatem vero in aulis raram avem esse, vulgus passim nugatur. At noster hic aulicus, ut illud sacrarum literarum probabat revera, ita istud falsum esse tota vita docebat. Pietatem ex instinctu ductus, Spiritus Sancti quasi unicam & propriam virtutem exercebat, hinc suarum actionum, ut scriptorum quoq; tituli passim testantur, ducebat initia, huc exitum referebat: quod non solum usitatae pietatis exercitia sed & peculiatia documenta & publicis typis edita monumenta confirmant. Quoties diebus festis Ecclesia alicujus beneficii ad salutem nostri generis divinitus profecti & collati memoriam solemniter celebrabat, nullam fere occasionem pietatis & gratitudinis erga Deum declaranda praetermittebat: Ex plurimis recentissimum illud in festo resurrectionis Dominicae publico datum vel solo titulo indicat, quibus meditationibus & ipse ea tempora traducere consueverit, & quanto studio ad eandem virtutem alios cohortatus sit. Pietati par erat caritas, etiam in eos, quos hostiliter in se animatos putabat, quod mihi ipsi credo, cui in animo etiam nunc scripta illa dicta sunt, quae cum domi proxime loquentem vidi, ex intimo corde, ut os arguebat, protulit: Par erat amor pacis domesticae, ne probitatis exemplum liberi foris potius quam domi viderent; studium concordiae inter collegas Academicos, firimas minaretur, conservanda, si dissilisset, conjungenda & restauranda: Cultus modestus, qua se nemini collegarum, licet in sublimiori dignitatis gradu positus, ultra decorum praeferebat: sed & suavissimo collegarum titulo salutabat ac ipso usu & revera honorabat. Beneficentiam & liberalitatem pauperes predicare non desistunt, haud dubie mox amplius predicaturi. Diligentiam & assiduitatem laborum forte paucis imitabilem tum praeclara ingenij monumenta produunt, tum vero imbecillior valetudo ex laboribus contracta: quam tamen temperantia, medicorum consilio & medicamentorum usu sic emendavit, ut quotidie vegetior & vividior appareret, ad obeundas actiones satis expeditus, nisi quod e sedentaria vita & perpetua gravissimorum negotiorum cura nonnihil incommodi sentiret, cui tamen, quantum potuit corrigendo subvenit. | Quo statu valetudinis, decursu aliquor

aliquot, supra viginti, annorum fuit. Ante quinquennium tamen hypochondriae & feorbuti insultus nonnunquam cum verrigine per intervalla molesta expertus fuit, à quibus similiter liberatus ope & consilio Clarissimi & Experientissimi Dn. D. JACOBI FABRICII Archiatri Megapolitani collega & amici nostri honorandi, convaleuit, & ad pristina munia, quibus obeundis impigerrimum in ipsis morborum paroxysmis sese praestitit, feliciter est reversus. Sensit vero paulatim continuis istis & Herculeis fere laboribus nativum calorem imminui, & facultates naturales imprimis ventriculi, quam toti corpori famulari oportet, cujusq; detrimentum totius corporis detrimentum in Epidemj; dicit Hippocrates, subinde magis magisq; vacillare, & officium suum minus recte facere. Unde porro alia atq; alia incommoda prodierunt, flatuum copia, intestinorum distensiones, ventris dolores, quae omnia, licet magnos cruciatus excitantia, patienter & ut virum deceret, excepit, nec se suamq; vitam Deo commendare desit. Licet enim illa quodammodo mitigata interdum remitterent, cum tamen ob virium inbecillitatem & naturam labefactatam parum diuturne ac certa essent induciae, nec in arte medica spem superesse, sed omnia ad finem inclinare, ipsemet aeger, utpote rerum medicarum inprimis gnarus animadverteret; maxima animi tranquillitate & ab omni perturbatione libera mente, totum sese convertit ad generis nostri Servatorem unicum Dn. nostrum JESUM Christum atq; fiduciam in ipsum suam & ore & omnibus rebus testatam fecit, sicq; se sacrosancto corporis & sanguinis illius viatico optime instructus, ad vitae exitum quam patientissime paravit, neq; quidquam istorum neglexit, quae tali tempore transigenda erant viro sapientissimo, piissimo, quod sciunt & sanctè dicere possunt quorum lacruma & preces beatissima ejus animam ex his corporis compedibus in aeternam patriam migrantem ingenti luctu ipsis eidibus hujus mensis hora secunda matutina sunt prosecuta. Igitur talem ac tantum virum tam bene de sua familia, de Academia, de provincia meritum, cum Deus idem Opt. qui Max. pro sua providentia catibus nostris diutius interesse noluerit: mirum non est, si in lacrumis & luctu sit tota familia; & in primis relicta vidua, mariti unice dilectissimi nunc erepti desiderio afflicta cum relictis liberis, cognatis & affinibus, qui omnes defunctum requirunt frustra & merore pene contabescunt; in cura ac dolore versetur provincia, Academia vero: sed quid illi tribuam? quae instar pie matris tanti estimat sua sibi collata beneficia, ut vitam sine hoc filio suo & alumno parum sibi vitalem existimet? velo Timanthus opus erit: quicquid enim alijs tribuetur, minus videtur; quamvis magnitudinem doloris quem Academia mater sentit indicare & exprimere possit. Ut quid sit, faciendum est, quod pietas, quod recta ratio, quod amici viduae tristissima, liberis moestissimis, cognatis & affinibus in tanto luctu, merore & lacrumis vel inperant vel suadent. Dei quem Opt. simul & Max. esse scimus, voluntas respicienda est, cujus benignitas eum nunc vidua ante a maritum, liberis

liberis parentem, Academia civem & patronum largitus est: idem sapientissimus pro sua providentia plus quam paterna, quem dederat, sibi recepit. Quid con- queri de Maximo, Optimo, Sapientissimo, possumus? Ornavit eum & instruxit e- ruditione, prudentia, pietate, ut & sibi & alijs inseruire non solum posset, sed & vellet. Fecit illud, ac magnam sui, tanquam luminis paulatim alijs inseruendo consumti, partem Academię inpendit, discentes iuvit docendo, dubios confirman- do, delatos excusando, periclitantes defendendo, prostratos erigendo. Accipia- mus, o civis nostri, accipiamus grata manu, grata memoria, grato animo, quod Deus felici ejus opera prestare nobis voluit, & gratitudinem nostram Deo & ho- minibus probemus, ipsius memoriam, non hoc solum exsequiali tempore, grata com- memoratione & frequenti funeris deductione predicemus sed & quavis occasione commendemus. Equidem haut leviter accipiendum est, quod hac in Academia, subinde viri eximii & singularibus donis divinitus instructi & ornati moriendo discedunt: Etiam caelestium corporum defectus, licet natur alibus causis imputen- tur, tamen haut nihil portendunt. Quare Deus rogandus, ut si quid meriti sumus impietate, fastu, astitia, falsimonia, alijs ejus nota flagitijs Christiano & licerato cœtu indignis, id clementer mitigare & in hostilia sui nominis capita vertere ac derivare velit. Interim tristissime viduo, mœstissimis liberis, adeoq; omnibus, ad quos hujus viri dolor pertinet, Deus dabit spiritum consolationis, tolerantiam, calamitatis, patientiam erumna, qua se divinitus, & paterne tamen affectos sentiunt. Nos tibi, o heros noster, monumentum non ponimus, quod vel arcum vel marmoreum tibi deberur, nec nostrarum id virium est: chartaceum vero nunis vile:

Tu tibi non unum posuisti

--- Quod nec Jovis ira, nec ignes

Nec furtum poterit, nec edax abolere vetustas,

Quamvis illa dies, qua nil nisi corporis hujus

Jus habet, incerti spatium tibi finiat ævi:

Parte tamen meliore tui super aurea viridis

Astra volas, nullis unquam delectabilis annis.

Quaq; patet sancti Romana potentia Juris

Semper honos nomenq; tuum laudesq; manebunt.

Ergo quod possumus ultro & promissimè faciamus idemq; frequentissime. Invi- tant nos augustissimo exemplo serenissimi Principes, qui viros aule sue lectissimos, honorificentissima legatione ad funeris comitatum, alijsq; sua Celsit. dignissimis in- diciis, clementiam, gratitudinem & condolentiam suam luculentissime restantur. Imitemur o civis nostri, & quem ad vitam revocare non possumus, ad sepulchrum ultimo Christiana pietatis officio deducamus, ac Deum rogemus ut quos adhuc in vivis habemus Academię fautores, eorum favore, presidio, patrocinio diu gaudea- mus. Conventus autem hujus rei ergo fiet in templo Mariano hodie hora media J. P. P. Rostock. sub sigillo Acad. 17. April. Dominica Jubilate Anno 1624.

Ex
Bibliotheca

